

Wederzijdse ondersteuning op de open avonden

Crisis of geen crisis, havenarbeiders in de Amsterdamse haven strijden voor hun koopkracht en loon naar functie, werkenden in de zorg in Delft en omstreken zijn in actie gekomen tegen aangekondigde bezuinigingen. Zij kunnen en willen niet accepteren dat er nog meer wordt bezuinigd ten koste van de bewoners en dat er nog meer mensen worden weggereorganiseerd.

Deze strijd verdient de steun en solidariteit van alle werkende mensen. Op de open avonden bij de Rode Morgen deze onderlinge solidariteit in de strijd aan bod en hoe we deze wederzijdse ondersteuning van werkende mensen kunnen organiseren.

Op de vorige open avond, met de discussie over de financiële crisis, kwam naar voren dat het kapitalisme alleen maar deugt voor de kapitalisten, als maatschappelijk systeem is het over zijn houdbaarheidsdatum heen.

Daarom willen we meer duidelijkheid verschaffen waarom het kapitalisme niet werkt en waarom juist nu het socialisme perspectief biedt. Samenwerken in de strijd tegen de gevolgen van dit systeem en discussie over een nieuwe maatschappij waarin degenen die alle rijkdom produceren ook bepalen wat er met de resultaten van hun werk gebeurt.

Neem een abonnement op de Rode Morgen

0 jaarabonnement € 6,80
0 steunabonnement € 11,35
0 gratis proefabonnement 3 nummers
Betaling na ontvangst van een Acceptgirokaart.

Vul de bon in, uitknippen en opsturen naar:
Rode Morgen
Postbus 51245
3007 GE Rotterdam
13 december 2008

Of via email: redactie@rodemorgen.nl
U kunt natuurlijk ook bellen:
010-4199054 Kijk op: www.rodemorgen.nl

NAAM.....

ADRES.....

POSTCODE/WOONPLAATS
.....

Contactadres Amsterdam:
Hembrugstraat 148, Amsterdam
020-6206037 - Amsterdam@rodemorgen.nl

Politiek Cultureel Actie Centrum van de Rode Morgen
Hembrugstraat 148
1013 XC Amsterdam
Telefoon: 020-7855911
Openingstijden: donderdag 19.00-21.00 uur

Amsterdam

Knokken voor iedere arbeidsplaats

Donderdag 18 december om 19.30 uur

bij de Rode Morgen Hembrugstraat 148 in Amsterdam

Een bijeenkomst over de strijd van werkende mensen voor hun werk, hun banen, hun koopkracht en tegen de verhoging van de werkdruk. Arbeiders van Ceres in de Amsterdamse haven, automobielarbeiders van Nedcar, werkenden in het voortgezet onderwijs, werkenden in de zorg strijden voor hun belangen. Wederzijdse ondersteuning en solidariteit is nodig om ons sterk te maken tegen de gevolgen van de crisis en het regeringsbeleid.

Arbeidstijdverkorting op kosten van de winsten!

De economische crisis kost al duizenden banen. Vooral werkers in de metaal worden nu door massaal ontslagen getroffen en zij zijn niet de enigen. Bij Philips Drachten, Philips Healthcare, Daf Eindhoven, Scania, Nedcar, Corus IJmuiden, Zalco Vlissingen, de Telegraafgroep, verdwijnen honderden collega's tegelijk, voor een groot deel zonder afvloeiingsregeling in de bijstand of de WW omdat ze voor een uitzendbureau werken of

een tijdelijk contract hebben. De regering heeft nu een regeling voor werktijdverkorting ingesteld, waarbij bedrijven 70% van het loon uit de WW-pot ontvangen. Voor ondernemers en regering is de belangrijkste reden voor deze regeling: zorgen voor de winstgevendheid van de grote bedrijven, ook op langere termijn. Het argument van het vakbondsbestuur dat dit ook het beste zou zijn voor werk en inkomen van de werkenden is een illusie. In dit maatschappelijk systeem gaat een bedrijf voor de maximale winst. Daarbij gebruikt het de werkers tot het uiterste en dumpst ze als het op de een of andere manier meer winst kan vergaren, of het nu crisis is of niet. Bij de bedrijven die zich tot nu toe gemeld hebben om gebruik te maken van deze subsidie, zijn er vele die de

Terugvechten

Het monopoliekapitaal dat de macht heeft over politiek en maatschappij, doet er alles aan om de crisis op de werkende bevolking af te wentelen, ontslagen, daling koopkracht, afbraak voorzieningen. Terugvechten is onvermijdelijk, we moeten wel om een toekomstperspectief te behouden voor onszelf en onze kinderen. We kunnen ons niet laten inkaderen door regering en kapitaal, door de kaders van de maximale winst.

De Rode Morgen stelt dat de arbeiders zich door hun eigen gezamenlijke belangen moeten laten leiden en vechten voor het realiseren van offensieve eisen, waarmee zij hun eigen kredietcrisis kunnen oplossen! Eisen zoals behoud van alle arbeidsplaatsen, 30 uren week zonder inleveren, vaste banen en gelijk loon voor gelijk werk, verbetering van koopkracht voor werkenden en uitkeringsgerechtigden.

laatste jaren grote winsten hebben behaald. Die winsten zijn intussen verdwenen naar de aandeelhouders of naar een andere bestemming, maar niet naar de arbeiders die met hun werk die

winsten hebben geproduceerd. De werkende mensen die voor deze winsten hebben gezorgd hebben andere belangen: vast werk en een inkomen om van te leven.

Mobieltjes: wereldwijde samenwerking en kapitalistische concurrentie

Professoren, politici en bankiers, de een na de andere geven ze hun visie op de financiële en economische crisis. Ze spreken over herstel van het consumentenvertrouwen, over meer toezicht en regels, over het beperken van bonussen, over het einde van het graaikapitalisme, over renteverlaging en stimuleringspakketten. Maar geen van deze heren spreekt over de werkelijke oorzaak van de crisis, het kapitalisme zelf.

Haal je mobieltje uit elkaar en je ziet grondstoffen en onderdelen die overal vandaan komen: plastic, koper, coltan, aluminium, lithium, een batterij, een LCD-scherm, een SIM-kaart, noem maar op. Het wordt ergens in Azië in elkaar gezet, daarna wordt het vervoerd tot aan een winkel om de hoek. De productie en distributie is een maatschappelijk proces waaraan duizenden handen over de hele wereld een bijdrage leveren. Die mobieltjes zijn geen gezamenlijk eigendom van die duizenden handen, het is eigendom van de kapitalisten die het mobieltje laten maken, die (direct of indirect) al die handen hebben ingehuurd. Dit is maatschappelijke productie (op wereldschaal) en private toe-eigening, de basistegenstelling van het kapitalisme. Anno 2008 is dit vooral de kapitalistische toe-eigening door een paar honderd grote monopoliebedrijven, die vrijwel de hele wereldmarkt beheersen. Daar concentreert zich de winst, de drijfveer is maximale winst. Maximale winst die bereikt wordt door de loonkosten eindeloos te drukken, loonsverlaging, flexibilisering, automatisering, verplaatsing van de productie, verlenging van de werkdag. Kortom opdrijving van de uitbuiting.

Er is geen crisis door een tekort aan producten, maar door een teveel aan producten, die mensen wel nodig hebben maar niet kunnen betalen. Omdat het systeem berust op concurrentie kan geen enkele kapitalist zich aan deze wetmatigheden onttrekken. Het monopolieconcern dat niet naar maximale winst streeft, gaat ten onder in de wereldwijde concurrentieslag. Wat professoren, politici en bankiers ook voorstellen aan nieuwe regels en beter toezicht, de kapitalistische concurrentie blijft onaangetaast.